

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423203827
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1423203827.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Maroša Maškoviča a Mgr. Jany Janics Bajánkovej, v právnej veci žalobkyne: Q. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. Č.. XXXX/XX, A., právne zastúpená Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná č. 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho č. 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie finančného zadostučinenia v sume 400,- €, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. 42Csp/18/2023 - 85 zo dňa 21. januára 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 42Csp/18/2023 - 85 zo dňa 21. januára 2025 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 400,- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok); žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (II. výrok).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ust. § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a vecne tým, že žalobou doručenou dňa 28.07.2023 sa žalobkyňa domáhala primeraného finančného zadostučinenia v sume 400,- € z dôvodu, že ako spotrebiteľ bola úspešná v predchádzajúcom spore sp. zn. 42Csp 144/2017 rozsudkom Okresného súdu Bratislava V svojou žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1 973,63 €, založenou na tom skutkovom a právnom základe, že dňa 17.06.2013 uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom revolvingovom úvere číslo 8100056078, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver a v označenom konaní súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 11 ods. 1, t. j. nesprávny údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa a na základe uvedeného súd konštatoval vznik nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 42Csp/144/2017 zo dňa 30. marca 2022 potvrdil Krajský súd v Bratislave rozhodnutím sp. zn. 8CoCsp/29/2022 zo dňa 30. mája 2023, preto dôvodnosť žaloby vo veci samej žalobkyňa založila na tom, že splnila jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia - úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., pričom uvedené bolo napokon opakovane potvrdené

rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019) s tým, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 ZoOS môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila (rozsudok KS Prešov sp. zn. 11Co/56/2016 zo dňa 02.05.2017, KS Prešov sp. zn. 20Co/107/2013 zo dňa 27.03.2014, KS Prešov sp. zn. 19Co/169/2016 zo dňa 11.04.2017), pričom ak by žalobkyňa ostala pasívna v bránení svojich majetkových práv, vznikla by jej ujma v celkovej výške 2 049,52 € (celková suma žalobkyňou uhradených finančných prostriedkov 3 307,92 € mínus reálne poskytnutá suma žalovaným 1 258,40 €), no rozhodnutím súdu bolo žalobkyni priznané bezdôvodné obohatenie len v sume 1 837,92 € z dôvodu, že vo vzťahu k časti sumy 135,71 € došlo k premlčaniu žalobkyňou v súdnom konaní žiadaného plnenia v sume 1 973,63 € a teda žalovaný sumu 211,60 € žalobkyni nikdy nevydal, preto s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne na súde domohla, bola toho názoru, že primeraná povaha, závažnosti, podstate, intenzite, trvalosti, oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov porušených práv žalobkyne je suma 400,- € a tak pokiaľ ide o ustálenie výšky primeraného zadosťučinenia, považovala za potrebné prihliadnúť na to, že žalobkyňa musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránila svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom; žalobkyňa sa pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že žalovaný sa nedopustí (prípadne sa dopustí v menšej intenzite) voči ďalším spotrebiteľom konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni; zo strany žalovaného došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru; žalovaný vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti, pričom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadoch; žalobkyňa mala snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktovala žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom vec vyriešiť mimosúdne, avšak žalovaný ostal pasívny, hoci z dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov vyplýva, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Vzhľadom na uvedené kritériá žalobkyňa mala za to, že finančné zadosťučinenie v sume 400,- € bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu a dostatočný sankčný charakter voči žalovanému a bude zároveň odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila.

3. Pokiaľ ide o procesnú obranu žalovaného, z dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný žiadal žalobu zamietnuť namietajúc, že z nej nevyplýva jediná skutková okolnosť zdôvodňujúca primeranosť finančného zadosťučinenia v sume 400,- € a hoci rozhodnutie súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia zahrňuje aj jeho voľnú úvahu o výške plnenia, to neznamená, že súd sám má zisťovať a vyhľadávať nejaké okolnosti pre rozhodnutie. Za nedôvodné a nepravdivé označil viaceré, v žalobe uvádzané, tvrdenia ako napríklad tvrdenie o zaslaní predsporovej výzvy na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď z rozsudku sp. zn. 42C/144/2017 vyplýva, že žiadna predsporová výzva nebola preukázaná, tvrdenie o benefite pre iných spotrebiteľov, keď predmetom konania nebol žiadny zdržovací výrok napríklad ohľadne nejakej zmluvnej podmienky alebo tvrdenie o nutnosti vyhľadať právne poradenstvo, nakoľko žalobkyňa sa v skutočnosti obrátila na subjekt s kurióznou činnosťou - nebud'lužník s.r.o. a bez toho, aby kontaktovala právneho zástupcu s cieľom zastupovania na súde, bola následne právne zastúpená. Za podstatnú žalovaný považoval skutočnosť, že spolu s peňažným nárokom v sume 1 837,92 € bol žalobkyni priznaný aj nárok na úrok z omeškania, pretože priznaním úroku z omeškania boli nahradené všetky ujmy, ktoré sú spojené s bezdôvodným obohatením (§ 519 Občianskeho zákonníka) a preto nie je možné ich ani opätovne uplatňovať v rámci požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný poprel tvrdenie, že uplatňované finančné zadosťučinenie má plniť sankčnú funkciu, nakoľko uvedené tvrdenie nemá oporu v žiadnej právnej norme, čo potvrdzuje aj právny názor v uznesení Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018, podľa ktorého podstatou primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankčná povaha, aj keď každé zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má byť finančné, predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Žalovaný nevzhladol v žalobe žiadne skutkové tvrdenia preukazujúce nutnosť priznania finančného zadosťučinenia, ktoré je chápané ako forma náhrady v nemajetkovej oblasti, pre ktorej úspešné uplatnenie je v súdnom konaní nevyhnutné, aby bola existencia nemajetkovej ujmy tvrdená a aby bola takáto ujma skutočná s tým, že samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane

spotrebiteľa nie je dostatočný. Podľa žalovaného žalobu podala neoprávnená osoba, pretože na základe rozsahu splnomocnenia pripojeného k žalobe nebolo toto splnomocnenie udelené na uplatňovanie nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ale bolo presne vymedzené na veci súvisiace so zmluvou o úvere číslo 8100056078 zo dňa 17.06.2013.

4. Súd prvej inštancie ďalej zhrnul obsah repliky žalobkyne, podľa ktorej právoplatnými rozhodnutiami - rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 42Csp/144/2017 zo dňa 30. marca 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoCsp/29/2022 zo dňa 30.05.2023 preukázala, že súd v jej prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorého výšku označila v tejto žalobe ako reálne vzniknutú ujmu na jej strane a rovnako označila, ktoré jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného, ktorý ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, no napriek tomu pripravil formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, že v nej absentovali obligatórne zákonné náležitosti, čo žalobkyňa ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohla. K výške a primeranosti uplatňovaného nároku žalobkyňa opätovne poukázala na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, z ktorého jasne vyplýva, že zákonodarca uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany, keď preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne a neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, preto ak bolo preukázané, že žalovaný žiadal od žalobcu zaplatiť nároky z neplatných zmluvných podmienok, čím poškodzoval záujmy žalobkyne a jej spotrebiteľské práva, bolo by primerané, logické a spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hrozacej spotrebiteľovi. Žalobkyňa poukázala aj na súdnu praxou všeobecných súdov SR ustálené dôležité kritériá pri posudzovaní výšky priznaného primeraného zadosťučinenia a to: a) nemajetkovú ujmu /správne malo byť „majetkovú ujmu“/ žalobkyne - najmä vo finančnom obmedzení, ktorá žalobkyňi vznikla neoprávnenými platbami v prospech žalovaného (najmenej) v celkovej výške 1 837,92 €; b) psychické napätie a stres - už len potreba vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor proti ekonomicky a právne silnejšiemu žalovanému znamená nepochybne pre bežného spotrebiteľa, ktorý bol nútený trpieť žalovaným vyvolaný závadný stav, znášanie stresu a neistoty; c) sankčnú funkciu primeraného zadosťučinenia - teda priznaný (hoci od úvahy súdu závislý) nárok musí byť v takej výške, aby bol spôsobilý odradiť žalovaného od ďalších protiprávných aktivít; d) subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, keď spotrebiteľ vyhľadal právneho zástupcu, pred začatím predchádzajúceho sporu mal snahu v podobe predsporovej výzvy urovnať spornú situáciu s veriteľom a pre bezvýslednosť musel iniciovať spor, pričom poukazujúc na bod 59. tretia veta rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V považoval za nepravdivé a účelové tvrdenie žalovaného, že žiadna predsporová výzva v konaní 42C/144/2017 nebola preukázaná; e) spôsob zásahu je obsiahnutý priamo v právoplatných rozhodnutiach, kde súd jasne vyslovil porušenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; f) časové trvanie závadného konania veriteľa, ktorý pri (a v priebehu jej trvania) dojednávani spotrebiteľskej zmluvy nekonal v súlade so zákonom, je identifikovateľné priamo z rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere bola medzi sporovými stranami uzatvorená dňa 17.06.2013, pričom právoplatne rozhodnuté o nároku žalobkyne bolo v roku 2023, potom žalobkyňa znášala závadné konanie žalovaného 10 rokov. Žalobkyňa preto považovala za plne primerané požadovať od žalovaného sumu 400,- € ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi už pred viac ako 10 rokmi s tým, že v prejednávanej veci si žalobkyňa uplatnila ani nie 1/3 zo sumy, ktorú žalovaný na úkor žalobkyne z titulu bezdôvodného obohatenia získal, hoci v percentuálnom vyjadrení spotrebiteľa vo vyššie uvedených rozhodnutiach požadovali a bolo im priznané v rozsahu 30 - 90 % zo sumy vymoženého bezdôvodného obohatenia pri porušovateľovi spotrebiteľských práv, pričom aj podľa názoru Krajského súdu v Žiline vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 11CoCsp/27/2021 - 141 zo dňa 31. augusta 2021 za jedinú, objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa považuje suma, o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť alebo sa na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil. V súvislosti s nesúhlasným stanoviskom žalovaného k sankčnej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia opätovne odkázala na obsah rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 s tým, že nie bez právneho významu je tiež to, že z rozsiahlej rozhodovacej praxe vyplýva, že žalovaný sa dopúšťa voči spotrebiteľom recidívy, pokiaľ ide o porušovanie práv spotrebiteľov, o ktorej žalovaný nepochybne má vedomosť, ako aj o mnohopočetnej rozhodovacej praxi slovenských súdov o vadnosti

svojich produktov a tak žalovaný zneužíva svoje silnejšie postavenie vo vzťahu k spotrebiteľovi, keď napriek už v minulosti opakovaným záverom súdov o jeho nezákonnom postupe stále nevie alebo sa nechce poučiť a toto svoje nezákonné konanie voči spotrebiteľovi stále opakuje, v dôsledku čoho skoršia judikatúra podľa názoru žalobkyne už prestala plniť svoju preventívnu a prevýchovnú funkciu a je na mieste, aby aj dodávateľ (hoc aj opakovane) pocítil ujmu vo svojej majetkovej sfére v príčinnej súvislosti s jeho opakujúcimi sa nezákonnými postupmi. Navyše považovala za potrebné uviesť, že len minimálna časť spotrebiteľov, ktorým žalovaný poskytol nezákonné úvery, sa skutočne svojich práv na súde aj domáha a teda v konečnom dôsledku žalovaný zo svojej praxe porušovania právnej úpravy ťaží nemalé finančné prostriedky a nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, v akej sa žalobkyňa v tejto veci domáha, by znamenalo postup nielen v rozpore so zákonom, ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu, keďže „to najhoršie čo by sa mohlo žalovanému stať“, by bola povinnosť vrátiť nezákonne získané finančné prostriedky (žiadna sankcia by totiž podľa žalovaného nemala byť namieste). S prihliadnutím na predmet konania považovala ňou uvádzané vymedzenie konania v predloženej plnomocenstve za celkom správne a žalobu podanú oprávnenou osobou, pretože nárok predmetného konania sa priamo a bezprostredne týka úverovej zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8100056078 zo dňa 17.06.2013, ktorá bola uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným, preto námietka žalovaného je bez právneho významu.

5. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, skonštatoval, že základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka), pričom za akceptovania princípu právnej istoty súd prvej inštancie rešpektoval Najvyšším súdom SR v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 vyslovený právny záver, že „ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú, jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľia ich práva hrubým spôsobom porušujú s tým, že účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, pričom jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi; žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje“, preto na základe vykonaného dokazovania rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 42Csp 144/2017 - 260 zo dňa 30. marca 2022, ktorým okresný súd vyvodil ten právny záver, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyňi v sume 1 258,40 € na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8100056078 zo dňa 17.03.2013 je v zmysle ust. § 9 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch potrebné považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov, z čoho vyplýva, že žalovaný mal právo na úhradu sumy poskytnutého úveru vo výške 1 258,40 € a suma uhradená nad tento poskytnutý úver (2 049,52 €) je bezdôvodným obohatením, dospel k záveru, že keď žalobca ako spotrebiteľ bol voči žalovanému v predchádzajúcom spore úspešný, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku. Súd prvej inštancie sa domnieval, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je to, o aké vážne porušenia práva spotrebiteľa išlo, musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, zastávajúc názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože to nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z. z. Súd prvej inštancie sa stotožnil so žalobkyňou navrhovanou výškou primeraného zadosťučinenia v sume 400,- €, ktorá predstavuje približne jednu tretinu z bezdôvodného obohatenia priznaného žalobkyňi v predchádzajúcom súdnom konaní v trvaní šesť rokov spolu, s ktorým ako aj s týmto konaním žalobkyňa mala na uplatnenie a obranu svojho práva preukázateľne vynaložené náklady, ktorých výška je adekvátna k výške primeraného zadosťučinenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že vychádzajúc z úspechu žalobkyne v spore, v ktorom výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu, priznal žalobkyňi nárok na plnú náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný čo do určenia, vo vzťahu k akému konkrétnemu porušeniu súd nárok na primerané finančné zadosťučinenie priznáva a tiež pokiaľ ide o dôvody, ktoré súd prvej inštancie uviedol na zdôvodnenie sumy 400,- €. Žalovaný vychádzal z bodu 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku a v tejto súvislosti zdôraznil, že súd neuviedol žiadne zdôvodnenie, resp. súvislosť medzi uplatneným nárokom a bezdôvodným obohatením a ani to, ako dospel k tomu, že má ísť o jednu tretinu z bezdôvodného obohatenia; taktiež nezdôvodnil, o aké preukázateľne vynaložené náklady žalobkyne by malo ísť, ak ich výška je podľa konajúceho súdu adekvátne k výške zadosťučinenia, pričom podľa názoru odvolateľa v konaní neboli preukázané žiadne náklady, ktorých výška je adekvátne k výške primeraného finančného zadosťučinenia. Z rozsudku súdu prvej inštancie nebolo žalovanému zrejmé, ako a čím boli tieto náklady preukázané, o aké náklady vlastne ide. Citujúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/91/2020, podľa ktorého „...preto (aj) odpoveď na otázku žalobcu aká má byť správna výška primeraného finančného zadosťučinenia v danom spore, bude vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci a pri posúdení a hodnotení východísk pre určenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (ktorých výpočet nie je právnou normou určený), musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia či v určitých striktných hraniciach“...a poukazujúc na právny názor Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/25/2019), v zmysle ktorého uplatnenie voľnej úvahy sa nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole a i keď je výška zadosťučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/171/2005), žalovaný uzavrel, že požiadavkám na odôvodnenie rozhodnutia napadnutý rozsudok absolútne nevyhovuje nielen, pokiaľ ide o preskúmateľnosť odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, ale nevyhovuje ani požiadavkám podľa citovanej a ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k špecifickému nároku, akým je finančné zadosťučinenie. Napokon odvolateľovi z napadnutého rozsudku ani nevyplývalo, na základe akého dôvodu súd prvej inštancie rozhodoval podľa neúčinného právneho predpisu, keď zákon č. 250/2007 Z. z. stratil účinnosť dňa 01.07.2024 a rozsudok vo veci bol vyhlásený dňa 21.01.2025.

7. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, považujúc námietku nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie za nedôvodnú, nakoľko pokiaľ ide o zdôvodnenie zákonných predpokladov - jediného zákonom vyžadovaného predpokladu pre priznanie finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie vychádzal z porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného (deklarované priamo obsahom rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 42Csp/144/2017, potvrdené Krajským súdom v Bratislave v konaní pod sp. zn. 8CoCsp/29/2022 rozhodnutím zo dňa 30. mája 2023), intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, preto súd považoval právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za dôvodný a výšku primeraného finančného zadosťučinenia určil súd prvej inštancie voľnou úvahou a to s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu, pričom podľa úvahy súdu prvej inštancie je postačujúce primerané finančné zadosťučinenie 400,-€, ktorú výšku súdom priznaného finančného zadosťučinenia označila za celkom opodstatnenú, primeranú a zodpovedajúcu svojmu účelu i žalobkyňa, ktorá bola niekoľko rokov vystavená neoprávneným zásahom žalovaného a znižovaniu jej životnej úrovne, pričom je zrejmé, že na uvedené sumy žalovaný nemal žiadny právny nárok, v dôsledku čoho nepochybne došlo k zníženiu životnej úrovne žalobkyne a s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vychádzajúc z aplikačnej praxe súdov (na ktorú žalobkyňa poukazovala i v priebehu konania), podľa názoru žalobkyne výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná dôsledkom, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalovanému na žalobkyňu, ako aj intenzite zásahu do práv žalobkyne spôsobeného konaním žalovaného a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie, úlohou ktorého je vyrovnať narušenú rovnováhu voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil a zároveň bude slúžiť na odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. K žalovaným namietanej aplikácii zákona č. 250/2007 Z. z. žalobkyňa uviedla, že vzhľadom na to, že právny vzťah z primeraného zadosťučinenia medzi ňou a žalovaným vznikol ku dňu 06.07.2023, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoCsp/29/2022 - 304 zo dňa 30. mája 2023, ktorým na odvolanie žalovaného potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a s poukazom na prechodné ustanovenie § 879x k úpravám účinným od 01.07.2024 zákona č. 108/2024 Z. z. je zrejmé, že

ustanovenia zákona č. 108/2024 Z. z. sa použijú na právne vzťahy vzniknuté až po 30. júni 2024, považovala za správne, pokiaľ súd rozhodoval o nároku na primerané zadostučinenie v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z., nakoľko účinnosť zákona č. 108/2024 Z. z. nastala až dňa 01.07.2024. Pre úplnosť žalobkyňa dodala, že jej nárok bol nepochybne daný i s poukazom na § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z. z., podľa ktorého spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadostučinenie od osoby, ktorá porušila práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Podľa názoru žalobkyne napadnuté rozhodnutie je preskúmateľné a riadne odôvodnené, keď okresný súd vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré v priebehu konania vyšli najavo, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, uviedol výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na prejednaný prípad aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, pričom opačný názor žalovaného je len jeho ničím nepodložený subjektívny názor. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť a zaviazat žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Žalovaný sa písomne nevyjadril k odvolacej replike žalobkyne a teda prostriedky procesnej obrany prostredníctvom odvolacej dupliky neuplatnil.

9. Odvolací súd, ktorý je v posudzovanom spore viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, preskúmal vec podľa ust. § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení účinnom od 01.07.2024 (ďalej len „CSP“), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. októbra 2025 postupom podľa ust. § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku oznámil zákonným spôsobom.

10. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí udržateľným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

11. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel žalobe žalobkyne domáhajúcej sa voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia v sume 400,- € z dôvodu, že ako spotrebiteľ bola úspešná v právoplatne skončenom súdnom spore o vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého z plnenia, ktoré nebola povinná na základe so žalovaným dňa 17.06.2013 uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere plniť, nakoľko pre absenciu náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch žalobkyňi poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 1 258,40 € je potrebné považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov, preto na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie v sume, ktorú žalobkyňa splatila nad rámec istiny úveru, t. j. výška bezdôvodného obohatenia predstavuje sumu 2 049,52 €, pričom žalobkyňa si uplatnila voči žalovanému ako dodávateľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1 973,63 € a Okresný súd Bratislava V rozsudkom č. k. 42Csp/144/2017 - 260 zo dňa 30. marca 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoCsp/29/2022 - 304 zo dňa 30. mája 2023 vyhovel spotrebiteľskému nároku žalobkyne v sume 1 837,92 € s príslušenstvom.

12. Právny základ pre uplatňovanie nárokov poškodených spotrebiteľov na primerané finančné zadostučinenie je ustálený aj v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Z rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020 z 15.04.2020 vyplýva, že „ustanovenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. - primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľa) má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. ... Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného

obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby bola spotrebiteľovi privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.

13. Reflektujúc na žalovaným uplatnenú odvoláciu námietku nesprávneho právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie, keď podľa názoru žalovaného nemal na posudzovaný spor aplikovať v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku (21.01.2025) neúčinný právny predpis - zákon č. 250/2007 Z. z. a mal použiť zákon č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný odo dňa 01.07.2024, odvolací súd, vychádzajúc z dikcie ustanovenia § 3 ods. 1 písm. e) veta prvá zákona č. 108/2024 Z. z., podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie od osoby, ktorá porušila práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, uvádza, že v súčasnosti platná a účinná právna norma je ekvivalentnou právnou úpravou k ustanoveniu § 3 ods. 5 veta posledná zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2024. Nakoľko predpokladom vzniku práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie je procesný úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, v ktorom si uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa resp. povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, pričom nositeľom povinnosti poskytnúť primerané finančné zadosťučinenie je subjekt, ktorý za porušenie práv spotrebiteľa alebo svojej povinnosti dodávateľa (obchodníka) na základe súdom judikovaného porušenia spotrebiteľských práv a dodávateľských povinností zodpovedá tak podľa predošlej ako aj aktuálnej právnej úpravy, i za osvojenia si žalovaným nastoleného stavu, že súd rozhodol vo veci na základe neúčinného právneho predpisu, nie je možné dospieť k záveru, že by súd prvej inštancie podmienky vzniku žalobkyňou uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie nesprávne právne posúdil alebo konštatoval splnenie podmienok priznania nároku bez existencie aplikovateľného zákonného základu - príslušnej právnej normy. Ak by totiž aj súd prvej inštancie nemal subsumovať ním zistený skutkový stav pod ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., právo žalobkyne by malo právny základ v inom právnom predpise, ktorý súd prvej inštancie síce na daný prípad neaplikoval, ale zákonná hypotéza zakladajúca právo žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie je nemenná a svojimi predpokladmi plne korešponduje s právnou normou, pod ktorú súd prvej inštancie ním zistený skutkový stav a z neho vyvedené skutkové závery nesporne podriadil (§ 3 ods. 1 písm. e/ zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

14. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd však prisvedčil argumentácii žalobkyne, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobkyne na primerané zadosťučinenie správne v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. účinného do 30.06.2024, nakoľko podľa prechodného ustanovenia § 879x (veta prvá) k úpravám účinným od 1. júla 2024 zákona č. 108/2024 Z. z., ustanovenia tohto zákona sa použijú na právne vzťahy vzniknuté po 30. júni 2024, preto vzhľadom na v konaní nespornú skutočnosť, že žalobkyňa odvodila svoj nárok na primerané zadosťučinenie od rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoCsp/29/2022 - 304 zo dňa 30. mája 2023, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci žalobkyne - spotrebiteľovi priznaného práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá právna skutočnosť nepochybne v zmysle oboch vyššie uvedených sporných právnych predpisov zakladá bez ďalšieho nárok spotrebiteľa - žalobkyne voči porušovateľovi spotrebiteľských práv - žalovanému, je zrejmé, že v posudzovanom spore uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie vznikol žalobkyne dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoCsp/29/2022 - 304 zo dňa 30. mája 2023, t. j. dňa 06.07.2023 a preto ustanovenia zákona č. 108/2024 Z. z. (vrátane na vec inak použiteľného ustanovenia § 3 ods. 1 písm. e/) nie je možné aplikovať na posudzovaný právny vzťah. Citované prechodné ustanovenie zákona č. 108/2024 Z. z. rešpektuje k definičným znakom právneho štátu patriacu zásadu zákazu retroaktivity - spätnej pôsobnosti neskoršej právnej normy do minulosti, keď v právnom štáte nie je možný akýkoľvek zásah do práv konkrétnych subjektov, ktoré vznikli na základe skoršej právnej úpravy a nerešpektovanie tejto zásady by malo za následok stav právnej neistoty, kedy by sa občania báli uskutočňovať akékoľvek konanie z dôvodu možnej budúcej sankcie. Aretroaktivita - zákaz spätnej pôsobnosti - vyjadruje požiadavku na zákony a právne normy, ktoré nemajú pôsobiť spätne - do minulosti (pro praeterito), ale majú pôsobiť do budúcnosti (pro futuro); majú za úlohu chrániť nadobudnuté práva a právne nároky z jednotlivých právnych úkonov a rozhodnutí príslušných orgánov, ktoré vznikli v čase pôsobnosti skoršieho práva ako aj neskoršieho práva za predpokladu, že nie sú v rozpore s právami občanov a zásadami demokratickej spoločnosti.

15. Vzhľadom na v prechodnom ustanovení zákona č. 108/2024 Z. z. pretavenú zásadu zákazu retroaktivity odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa rozhodovania súdu prvej inštancie na podklade neúčinného právneho predpisu (námietka nesprávneho právneho posúdenia veci) nie je dôvodná, nakoľko ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v čase vzniku posudzovaného právneho vzťahu, z ktorého žalobkyni plyní nárok na primerané finančné zadostučinenie, predstavovalo účinnú právnu normu a súd prvej inštancie nemohol aplikovať zákon č. 108/2024 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť až po vzniku predmetného právneho vzťahu. Neobstoí teda tvrdenie žalovaného, že zákon č. 250/2007 Z. z. stratil účinnosť dňa 01.07.2024 a že rozsudok vo veci bol vyhlásený dňa 21.01.2025. V tejto súvislosti odvolací považuje za potrebné uviesť, že ak žalovaný vo svojom odvolaní narážal na procesné ustanovenie § 217 ods. 1 veta prvá Civilného sporového poriadku, podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, jeho právnu úvahu nemožno považovať za správnu, nakoľko zákonodarca mal na mysli nie právny stav z hľadiska aktuálnosti zákona, ktorého účinnosť zodpovedá času vyhlásenia rozsudku, ale mienil stav skutkový; to znamená, že súd pri svojom rozhodovaní v okamihu, keď vynáša rozsudok, berie do úvahy všetky v čase vyhlásenia rozsudku aktuálne skutočnosti a dôkazy. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalovaný nesprávnou interpretáciou ustanovenia § 217 ods. 1 veta prvá Civilného sporového poriadku vyvodil právne nelogickú súvislosť medzi aktuálnosťou súdom prvej inštancie použitého právneho predpisu a okamihom vyhlásenia ním napadnutého rozsudku, ktorá je v rozpore so zásadou zákazu retroaktivity a popiera princíp právnej istoty z hľadiska pôsobnosti zákonov pro futuro a ich právnych noriem.

16. Pokiaľ ide o žalovaným namietanú preskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie v súvislosti s určením, vo vzťahu s akým konkrétnym porušením súd priznal nárok na primerané finančné zadostučinenie, keď neuviedol žiadnu súvislosť medzi uplatneným nárokom žalobkyne a bezdôvodným obohatením, odvolací súd upriamuje pozornosť žalovaného na výklad súdom prvej inštancie použitého ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, keď z citovaného zákonného ustanovenia v odseku 12 napadnutého rozsudku vyvodil jednoznačnú a zrozumiteľnú konštatáciu, že základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa a príkladom špecifikoval zákony a právne normy, ktoré svojim predmetom úpravy sa týkajú oblasti ochrany spotrebiteľa, pričom v tomto ohľade podporne poukázal aj na právny názor vyslovený Krajským súdom v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach, s ktorým sa stotožnil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a síce, že jediným predpokladom, ktorý ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pre priznanie finančného zadostučinenia vyžaduje, je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi a teda žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Súd prvej inštancie svoj správny právny záver o tom, že predpoklad priznania nároku na primerané finančné zadostučinenie spočíva výlučne v úspešnom uplatnení porušenia spotrebiteľských práv alebo povinností, za ktoré dodávateľ zodpovedá, odôvodnil riadne aj skutkovo, keďže opísal vecné a právne dôvody, z ktorých Okresný súd Bratislava V rozsudkom č. k. 42Csp/144/2017 - 260 zo dňa 30. marca 2022 právoplatne priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1 837,92 € s príslušenstvom (odsek 6 napadnutého rozsudku) a tieto spočívali v porušení povinnosti žalovaného ako dodávateľa, ktorý porušil zákon o spotrebiteľských úveroch tým, že v zmluve o revolvingovom úvere uzatvorenej so žalobkyňou ako spotrebiteľom uviedol nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov spojených so spotrebiteľským úverom v neprospech spotrebiteľa a uvedené porušenie založilo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného a tým procesný úspech žalobkyne v spore súvisiacom so spotrebiteľskou zmluvou. Ak teda súd prvej inštancie v odseku 14 napadnutého rozsudku, akceptujúc princíp právnej istoty, vychádzal zo záveru obsiahnutom vo vyššie citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pokiaľ ide o predpoklady vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie a vzhľadom na rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 42Csp/144/2017 - 260 zo dňa 30. marca 2022 vykonané dokazovanie a z neho plynúce skutkové okolnosti sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia vecne deklaroval, že vzhľadom na úspech žalobkyne ako spotrebiteľa voči žalovanému v predchádzajúcom spore, v ktorom boli jednoznačne konštatované porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie žalobkyňou uplatneného nároku, odvolací súd zastáva názor, že napadnutý rozsudok je dostatočne, racionálne a logicky odôvodnený a tým preskúmateľný. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že žalovaný ako dodávateľ porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, čo konštatovalo iné právoplatné rozhodnutie (išlo o nárok založený na podklade neprijateľných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8100056078, ktoré spôsobili jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť) a na úkor žalobkyne sa

bezdôvodne obohatil, čím súd prvej inštancie s poukazom na právne názory najvyšších súdnych autorít k podmienkam vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. náležite vysvetlil i súvislosť medzi uplatneným nárokom žalobkyne a bezdôvodným obohatením žalovaného (viď vyššie zmienený odsek 14 v spojení s odsekom 17 napadnutého rozsudku), keď vyvodil konklúziu, že medzi uplatneným zadostučinením a porušením povinnosti veriteľa, ktorý sa nezdržal používania neprijateľných podmienok a spotrebiteľ porušenie predmetných povinností na súde úspešne uplatnil, existuje príčinná súvislosť, keďže spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ porušil právne predpisy, pričom ďalšie podmienky na priznanie finančného zadostučinenia zákon nevyžaduje. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval námietku žalovaného týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku čo do právneho základu priznaného nároku na primerané finančné zadostučinenie za nedôvodnú.

17. K odvolacej argumentácii, ktorou žalovaný spochybňuje odôvodnenie výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadostučinenia v sume 400,- €, keď z napadnutého rozsudku nevyplýva, o aké preukázateľne vynaložené náklady žalobkyne na uplatnenie a obranu jej práva by malo ísť, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne poukázal na spôsob stanovenia výšky primeraného finančného zadostučinenia, keď v nadväznosti na Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 17Co/17/2018 vyslovený právny názor ohľadom východísk pri stanovení výšky primeraného finančného zadostučinenia mal za to, že významnými sú závažnosť porušenia práv spotrebiteľa, intenzita protiprávneho konania žalovaného, intenzita trvania a rozsah nepriaznivých následkov, subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu a konkrétne skutkové okolnosti, pričom primeranosť ním priznanej výšky finančného zadostučinenia odôvodnil tým, že navrhovaná výška predstavuje iba približne jednu tretinu zo žalobkyne v predchádzajúcom súdnom konaní priznaného bezdôvodného obohatenia, šesťročnou dobou trvania súdneho sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia a v ňom ako aj v tomto konaní žalobkyňou preukázateľne vynaloženými nákladmi na uplatnenie a bránenie jej práva.

18. Odvolací súd dodáva, že žalobkyňou uplatnený peňažný nárok nedosahuje jednu tretinu súdom judikovaného bezdôvodného obohatenia, v skutočnosti činí iba 22 % zo žalobkyne priznaného bezdôvodného obohatenia, ktorá skutočnosť len posilňuje opodstatnenosť výšky finančného zadostučinenia z hľadiska jej primeranosti, nakoľko ak v intenciách obdobných rozhodnutí všeobecných súdov SR, na ktoré žalobkyňa v konaní poukázala, spotrebiteľia požadovali a domohli sa voči porušovateľovi spotrebiteľských práv finančného zadostučinenia v rozsahu 30 % - 90 % zo sumy vymoženého bezdôvodného obohatenia, nie je možné dospieť k záveru, že žalobkyňou požadovaná suma 400,- € titulom primeraného zadostučinenia je vo vzťahu k žalobkyne priznanému bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného neprimeranou resp. privysokou, keďže nedosahuje ani rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR priznávanú minimálnu výšku finančného zadostučinenia v jej percentuálnom vyjadrení k výške súdmi priznaných nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z tohto dôvodu absencia výpočtu pomeru medzi výškou požadovaného (i súčasne priznaného) finančného zadostučinenia a judikovanou výškou bezdôvodného obohatenia, nespôsobuje nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia, keďže s prihliadnutím na súdom prvej inštancie zistené skutočnosti ohľadom priznanej výšky bezdôvodného obohatenia v súvisiacom súdnom konaní Okresného súdu Bratislava V (sp. zn. 42Csp/144/2017) je nepochybné, aké sumy dotknutých právnych inštitútov vzájomne pomeril a tak zrejme nesprávny výpočet nie je bez ďalšieho spôsobilá založiť nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti týkajúcej sa primeranosti výšky priznaného finančného zadostučinenia.

19. Hoci súd prvej inštancie odôvodňoval primeranosť žalobkyňou požadovaného finančného zadostučinenia v posudzovanom i súvisiacom súdnom spore o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňou preukázateľne vynaloženými nákladmi, ktoré však vo svojom rozhodnutí nešpecifikoval čo do spolplatnených úkonov spojených s uplatnením práv žalobkyne ako aj výšky jednotlivých nákladov a v neposlednom rade čo do preukázania vynaloženia týchto súdom prvej inštancie tvrdených nákladov, uvedený nedostatok majúci skutočne za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti zmienených a žiadnym spôsobom neodôvodnených nákladov žalobkyne však nezakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v takom rozsahu, ktorý by nutne viedol k uplatneniu kasačného princípu a potrebe rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, nakoľko jedným z dôležitých kritérií pri posudzovaní výšky primeraného zadostučinenia je majetková ujma - finančné obmedzenie, ktoré žalobkyne ako spotrebiteľovi vzniklo neoprávnenými platbami v prospech žalovaného v celkovej sume 1 837,92 €, pričom uvedenou, súdom judikovanou výškou bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného

sa súd prvej inštancie riadne zaoberal a vysporiadal v odseku 6 svojho rozhodnutia. Z pohľadu adekvátnosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia je významná najmä majetková ujma (strata), ktorú žalobkyňa utrpela priamym neoprávneným finančným prospechom žalovaného titulom jeho bezdôvodného obohatenia, preto náklady spojené s uplatnením pohľadávky žalobkyne a jej trovy vynaložené v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a posudzovanom spore predstavujú sekundárny úbytok z majetkovej sféry žalobkyne, ktorý nie je v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že samotný markantný rozdiel (v sume 1 437,92 €) medzi rozsahom judikovaného neoprávneného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobkyne a výškou ňou uplatneného nároku na primerané zadosťučinenie jednoznačne preukazuje skutočnosť, že uplatnená výška finančného zadosťučinenia je symbolickou satisfakciou žalobkyne a symbolickou sankciou žalovaného za jeho protiprávne konanie a nie je nevyhnutné zohľadňovať aj trovy konania, ktoré vznikli žalobkyňi v súvislosti s uplatňovaním a bránením jej spotrebiteľských práv k tomu, aby súd dospel k záveru, že uplatnená výška finančného zadosťučinenia v sume 400,- € je vzhľadom na majetkovú ujmu spôsobenú žalobkyňi v sume 1 837,92 € minimálna a teda z hľadiska tohto kritéria nepochybne primeraná.

20. Oveľa väčší význam z hľadiska parametrov určujúcich primeranosť finančného zadosťučinenia než náklady spojené so súdnym konaním má dĺžka trvania súdneho sporu, v ktorom sa žalobkyňa dôvodne domáhala vydania bezdôvodného obohatenia s cieľom ochrany svojich spotrebiteľských práv plynúcich z úverového vzťahu strán, počas ktorého v stave právnej neistoty musela trpieť žalovaným privedený protiprávny stav a spôsobenú majetkovú ujmu, ktorej refundácie v podobe vydaného bezdôvodného obohatenia sa na základe právoplatných súdnych rozhodnutí domohla až po značnej dobe (po skončení odvolacieho súdneho konania), keďže medzi podaním žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 09.06.2017 a dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoCsp/29/2022 - 304 zo dňa 30. mája 2023 (06.07.2023) uplynulo šesť rokov a jeden mesiac, pričom na uvedený aspekt vypovedajúci o výraznej intenzite trvania nepriaznivých následkov protiprávneho konania žalovaného poukázal i súd prvej inštancie (odsek 17 napadnutého rozsudku) pri zohľadnení priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, preto jeho stotožnenie sa s navrhovanou výškou finančného zadosťučinenia nie je prejavom svojvoľe, ale výsledkom racionálne uplatnenej voľnej úvahy súdu.

21. Vzhľadom na subjekt žalovaného je nutné tiež neopomenúť rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov SR zrejmý fakt, že obchodná spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. ako poskytovateľ spotrebiteľských úverov mala dočinenia so žalobami spotrebiteľov znejúcimi na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom neprijateľných zmluvných podmienok spotrebiteľských úverových zmlúv už dávno pred žalobkyňou v roku 2017 iniciovaného súdneho konania o vydanie bezdôvodného obohatenia a preto odvolací súd zastáva názor, že žalovaný určite predpokladal alebo mohol odôvodnene predvídať svoj procesný neúspech v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko so zreteľom na všeobecnými súdmi konštantne priznávané nároky spotrebiteľov z nedôvodne (bez právneho dôvodu) preplatených úverov nemožno uveriť tomu, že prostriedky procesnej obrany proti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v neprávom uhradených úrokoch a poplatkoch úveru žalovaný uplatnil z rýdzeho presvedčenia o svojom legálnom konaní pri koncipovaní a uzatváraní spotrebiteľskej úverovej zmluvy a jeho procesná obrana vyznieva účelovo, sledujúc oddialenie rozhodnutia vo veci samej, čím tendenčne predlžoval psychický diskomfort žalobkyne napriek opodstatnenému predpokladu, že žalobkyňa bude v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia úspešná, preto berúc do úvahy sankčnú funkciu primeraného zadosťučinenia, ktorej naplnenie si vyžaduje zaviazat' porušovateľa spotrebiteľských práv úhradou finančného zadosťučinenia v takej výške, ktorá by ho odradila od ďalších protiprávných aktivít, nie je možné skonštatovať, že súdom prvej inštancie žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi finančné zadosťučinenie v sume 400,- € by bola príliš prísnou a neprimeranou sankciou pre žalovaného, ktorý si nevzal ponaučenie zo svojich minulých dlhodobo praktizovaných a súdmi konštatovaných protiprávných aktivít v oblasti spotrebiteľských úverov. Naopak, odvolací súd je presvedčený, že v záujme naplnenia sankčnej funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa sa zachovala priam benevolentne k protiprávnemu konaniu recidivujúceho žalovaného, keď svojím žalobným návrhom sa domáhala finančného zadosťučinenia iba v sume 400,- €.

22. Prípadnú polemiku o účelovosti konania a taktickom postoji žalobkyne spočívajúcom v tendenčnom iniciovaní súdneho sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia s vidinou vymoženého finančného zadosťučinenia, ktorého podmienkou priznania je procesná úspešnosť spotrebiteľa v konaní o vydanie

bezdôvodného obohatenia, vylučuje v posudzovanom prípade skutočnosť, že Okresný súd Bratislava V v odôvodnení rozsudku č. k. 42Csp/144/2017 - 260 zo dňa 30. marca 2022 v rámci ním ustáleného skutkového stavu veci konštatoval, že žalobkyňa dňa 18.11.2016 zaslala žalovanému predsporovú výzvu, ktorou ho vyzvala na určenie (potvrdenie), že úver je bezúročný a bez poplatkov s požiadavkou na vyhotovenie nového splátkového kalendára, preto je zrejmé, že záujmom žalobkyne bola náprava žalovaným privedeného protiprávneho stavu a reparácia jej spôsobenej majetkovej škody a teda nekalkulovala spôsobom, že by využívala svoje postavenie poškodeného spotrebiteľa bez ochoty vyriešiť spor mimosúdnou cestou s vidinou získania majetkového prospechu na základe zneužitia inštitútu finančného zadosťučinenia, o čom svedčí aj žalobkyňou požadovaná čiastka finančného zadosťučinenia, ktorá nedosahuje ani jednu štvrtinu z jej súdom priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. So zreteľom na uvedené odvolací súd zastáva názor, že i správanie žalobkyne pred iniciovaním súdneho konania o vydanie bezdôvodného obohatenia preukazuje jej dobrý úmysel vo vzťahu k žalovanému ako dodávateľovi, ktorý však nárok žalobkyne napriek v minulosti opakovaným zhodným záverom súdov o jeho nezákonnom postupe nemienil uznať počas celej doby šiestich rokov trvania dvojinštančného súdneho konania, preto opodstatnenosť žalobkyne náležiaco finančného zadosťučinenia v uplatnenej výške zakladá okrem iného aj jej snaha o mimosúdne urovanie sporu, z ktorej nepochybne vyplýva skutočnosť, že žalobkyňa primárne nebažila po peňažnej satisfakcii, ktorej výška závisí od úvahy súdu a v posudzovanom spore sledovala výhradne proporcionalitu medzi rozsahom porušenia jej spotrebiteľských práv na jednej strane a adekvátnym naplnením satisfakčnej i sankčnej funkcie právneho inštitútu finančného zadosťučinenia.

23. Zaoberajúc sa spôsobom zásahu žalovaného do spotrebiteľských práv žalobkyne, odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že žalovaný ako dodávateľ neporušil spotrebiteľskú zmluvu, ktorá by bola výsledkom dispozičnej zmluvnej autonómie strán a obsahovala vzájomne dojednané a oboma stranami vymienené podmienky plnenia, ale v danom prípade uzavretá zmluva o úvere mala formu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorej obsah a podmienky si vopred podľa vlastnej predstavy naformuloval žalovaný a žalobkyňa ako spotrebiteľ mohla ním navrhnuté podmienky jedine prijať, inak by zmluvný vzťah strán vôbec nevznikol, preto je evidentné, že žalobkyňa bola v pozícii slabšej strany nielen formálne z titulu jej postavenia spotrebiteľa, ale najmä z hľadiska jej absentujúcej možnosti vyjednávať so svojim zmluvným partnerom a priamo tak zasiahnuť do nezákonného postupu žalovaného. Vecne významnou pre posúdenie závažnosti zásahu žalovaného je tiež skutočnosť, že žalovaný v absolútnom rozpore s dobrými mravmi v skutočnosti požadoval od žalobkyne celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (úroky a poplatky) vo výške 92,29 %, pričom žalobkyňu zavádzal, keď pri poskytnutom úvere v sume 1 258,40 € navodil u spotrebiteľa mylný dojem, že zaplatením celkovej sumy 3 307,92 € hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov spojených s úverom predstavuje „iba“ 69,55 %, t. j. že je o takmer 23 % nižšia, ako v skutočnosti bola. Okresný súd Bratislava V vo svojom právoplatnom rozsudku zároveň skonštatoval, že jedinou motiváciu žalovaného na uzatvorenie predmetnej úverovej zmluvy bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver, nakoľko pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov nezohľadnil odplatu v sume 211,60 € za poskytnutú doplnkovú službu a snažil sa tak obísť zákon o spotrebiteľských úveroch ako aj ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a dosiahnuť, aby odplata za poskytovanie takýchto doplnkových služieb sa nezapočítavala do RPMN spojených s úverovým vzťahom. Navyše Okresný súd Bratislava V poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov SR, v zmysle ktorej poplatok za doplnkovú službu sa považuje za odporujúcu dobrým mravom a dojednanie o výške odplaty za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko účelom služby bolo len zásadným spôsobom navýšiť celkovú sumu poskytnutého úveru. Vzhľadom na vyššie opísaný spôsob protiprávneho konania žalovaného ako podnikateľského subjektu v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov, ktorý by mal konať s odbornou starostlivosťou, pričom jeho neoprávnený zásah do spotrebiteľských práv žalobkyne nie je výsledkom neznalosti zákona, ale je dôsledkom jeho opakovane, v rádových prípadoch používanej nekalej obchodnej praktiky a prejavom zlého - nemorálneho úmyslu zneužiť nevedomosť a finančnú odkázanosť bežného spotrebiteľa vo svoj neoprávnený majetkový prospech, odvolací súd dospel k záveru, že sankciu žalovaného v podobe žalobkyne priznaného finančného zadosťučinenia v sume 400,- € nemožno považovať za neprimeranú.

24. V neposlednom rade určujúcim kritériom pre posúdenie primeranosti výšky finančného zadosťučinenia poškodeného spotrebiteľa je i čas trvania závadného konania porušovateľa, preto nie je možné v posudzovanom spore prehliadnuť skutočnosť, že žalovaný uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o revolvingovom úvere dňa 17.06.2013, odkedy sa vzhľadom na nedostatky v obsahových náležitostiach a podmienkach zmluvy dopúšťal nezákonného konania a tento protiprávny stav trval až do nadobudnutia

právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoCsp/29/2022 - 304 zo dňa 30. mája 2023, t. j. do 06.07.2023. Z uvedených časových okolností vyplýva, že žalobkyňa znášala protiprávne - závadné konanie žalovaného po dobu celých 10 rokov, preto o primeranosti žalobkyňou požadovaného finančného zadosťučinenia v sume 400,- € nemožno z hľadiska uvedeného atribútu ani polemizovať.

25. Napokon odvolací súd poukazuje aj na značný rozsah nepriaznivých následkov protiprávneho konania žalovaného, keď popri požičanej istine v sume 1 258,40 € žalobkyňa preplatila uvedenú sumu titulom neprávom požadovaných úrokov a poplatkov o 163 %, nakoľko v konečnom dôsledku zaplatila žalovanému sumu 3 307,92 € a tak žalovaný sa bezdôvodne neobohatil iba v zanedbateľnej čiastke prevyšujúcej istinu ním poskytnutého úveru, ale rozsah úbytku v majetkovej sfére žalobkyne (v sume 2 049,52 €) bol v porovnaní s výškou úveru zjavne veľký, preto ak žalobkyňa si uplatnila nárok na finančné zadosťučinenie vo výške 20 % zo žalovaným prijatého bezdôvodného obohatenia, je možné uzavrieť, že prioritou žalobkyne v posudzovanom spore je symbolická peňažná satisfakcia a nie neprimeraný majetkový zisk.

26. Z vyššie uvedených dôvodov, hoci súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súvislosti s primeranosťou výšky uplatneného finančného zadosťučinenia obmedzil iba na zlomkový pomer medzi požadovaným zadosťučinením a výškou žalobkyňi priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v predchádzajúcom súdnom konaní, vo vzťahu ku ktorému poukázal na šesťročnú dĺžku jeho trvania, odvolací súd, zohľadniac správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, keď žalobkyňa v jej prospech vydaným rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 42Csp/144/2017 - 260 zo dňa 30. marca 2022 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoCsp/29/2022 - 304 zo dňa 30. mája 2023 preukázala právnu opodstatnenosť svojho nároku na primerané finančné zadosťučinenie a tento v zmysle všetkých vyššie špecifikovaných kritérií zodpovedá výške, ktorá vzhľadom na závažnosť, spôsob a intenzitu protiprávneho konania, rozsah jeho následkov, subjektívny prístup strán k protiprávnemu konaniu, dobu trvania závadného konania žalovaného a psychické napätie žalobkyne nie je absolútne vôbec neprimeranou, odvolací súd napriek stručnému odôvodneniu napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa výšky priznaného finančného zadosťučinenia, prihliadnuc na ustanovením článku 17 CSP konštatoval jeho vecnú správnosť. Preto podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

27. Pre úplnosť odvolací súd s poukazom na ust. § 380 ods. 2 CSP reaguje aj na žalovaným v prvoinštančnom konaní spochybnené oprávnenie právneho zástupcu žalobkyne na podanie žaloby a jej zastupovanie v posudzovanom spore, konštatujúc, že v tejto súvislosti nenastal nedostatok v procesnej podmienke na strane žalobkyne, keď svojho právneho zástupcu (spoločnosť Sidor a partneri, s. r. o.) splnomocnila, aby žalobkyňu zastupoval v celom rozsahu vo všetkých veciach týkajúcich sa úverovej zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100056078 zo dňa 17.06.2013, ktorá bola uzatvorená medzi splnomocniteľom (žalobkyňou) a žalovaným s tým, že splnomocnenec je oprávnený na zastupovanie splnomocniteľa aj v súdnom konaní vrátane odvolacieho a dovolacieho konania, nakoľko žalobou uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má svoj právny základ práve v zmluve o revolvingovom úvere č. 8100056078 zo dňa 17.06.2013, ktorou žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne s argumentáciou žalobkyne uvádza, že splnomocnenie udelené dňa 12.07.2023 právnomu zástupcovi žalobkyne sa vzťahuje aj na zastupovanie v posudzovanom súdnom spore, keďže predmetom konania je vec, ktorá sa úverovej zmluvy č. 8100056078 zo dňa 17.06.2013 priamo týka a teda odvolací súd nemal žiadnu pochybnosť o tom, že žalobkyňa podala žalobu na súd prostredníctvom splnomocneného zástupcu, ktorý na jej podanie bol oprávnený.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP na základe zásady procesného úspechu tak, že v konaní plne úspešnej žalobkyňi priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).